

Consell Tributari

Expedient: 735/99

El Consell Tributari, reunit en sessió de 22 de setembre de 1999, ha pres coneixement del recurs presentat pel Sr. A.D.S., ha estudiat la proposta elaborada pel ponent designat a aquest efecte, i ha adoptat el següent acord:

ANTECEDENTS DE FET

Únic.- El 16 de febrer de 1999, el Sr. A.D.S. envià per correu certificat un escrit de queixa motivat per la negativa de l'Ajuntament a admetre-li el pagament de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica de 1998 pel vehicle B-... si no satisfieia a més el dels exercicis de 1995 a 1997, que li foren liquidats conjuntament amb interessos de demora. L'escrit referit anava dirigit al president del Consell Tributari, per bé que s'envià a l'Institut Municipal d'Hisenda en data 18 de febrer de 1999, i no tingué entrada en aquest Consell fins el 13 de setembre de 1999. Acompanya amb l'escrit de queixa una fotocòpia del recurs d'alçada interposat contra la liquidació del tribut que comprèn els exercicis de 1995 a 1998, que el recurrent considera improcedent pel fet que el 12 de setembre de 1991 havia sol·licitat a l'Ajuntament la baixa en el padró de l'impost del referit vehicle per causa del seu trasllat de domicili al municipi de Pontons, i per considerar prescrita l'annualitat de 1995. En ambdós escrits exposa la seva disconformitat amb la negativa de l'Ajuntament a acceptar el pagament de la liquidació, cosa que qualifica de coacció inadmissible en un estat de dret.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- El present expedient s'incoa per l'escrit de queixa independentment de la tramitació del recurs d'alçada contra la liquidació de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (exercicis 1995 a 1999). En conseqüència, no és objecte de l'expedient conèixer les al·legacions formulades contra la liquidació, les quals s'han de tenir en compte quan es resolgui el recurs d'alçada, sinó resoldre l'escrit de queixa en el que es denuncia una determinada actuació administrativa sobre la qual ja s'ha manifestat aquest Consell Tributari posant de manifest la seva incorrecció, que deriva en els casos anteriors d'una zelosa però errònia interpretació de l'article 9.3 de l'Ordenança fiscal reguladora

aleshores vigent, que es referia a la tramitació dels expedients de canvi de titularitat dels vehicles.

Segon.- Així doncs, i entrant ja en el fons de la qüestió, cal assenyalar que la imputació de pagaments es considera en el nostre dret (art. 1.172 del Codi civil) com una facultat atribuïda al deutor (STS de 22 de juny de 1987). Així ho recull expressament, en l'específic àmbit tributari que ens ocupa, l'article 45.2 del Reglament general de recaptació, que estableix que el deutor de diversos deutes ha de poder, en realitzar el pagament, imputar-lo a aquella o aquelles que lliurament determini.

Tercer.- Si es tracta de deutes d'un mateix subjecte passiu que es troben en execució forçosa i que han estat acumulats, l'article 62.2 de la Llei general tributària i el 45.3 del Reglament general de recaptació coincideixen a establir la imputació dels pagaments insuficients per a cobrir la totalitat dels deutes pendents a aquells més antics dels acumulats (tot això sense perjudici de les normes sobre prelació de crèdits relatius a l'afecció de certs béns al compliment de les obligacions tributàries relacionades amb aquests). Aquesta imputació, no obstant això, no s'imposa -limitant-la- a la voluntat discrecional del deutor, sinó que és subsidiària d'aquesta, i adquireix rellevància únicament en absència de la indicació del pagador sobre el deute al qual s'han d'aplicar els pagaments. En conseqüència, en tot moment el deutor -o qualsevol altre interessat pagador- ha de poder satisfer el deute concret que cregui convenient, independentment que en puguin quedar altres impagats de venciment anterior o posterior, per aquest mateix concepte o per un altre.

Quart.- En coherència lògica amb aquesta última afirmació, l'article 62.4 de la Llei general tributària estableix que el cobrament d'un deute de venciment posterior no extingeix el dret de la Hisenda pública a percebre els anteriors en descobert (en sentit idèntic, si bé de manera encara més explícita, es manifesta l'article 44.2 del Reglament general de recaptació). Així mateix, i específicament per a l'impost sobre vehicles de tracció mecànica, l'article 100 de la Llei 39/1988, de 28 de desembre, en la redacció establerta per la Llei 17/1991, de 27 de maig, de mesures fiscals urgents, estableix que els titulars dels vehicles han d'acreditar davant de la Prefectura Provincial de Trànsit en determinats supòsits -entre els quals es troba la transferència del vehicle- el pagament de l'últim rebut presentat al cobrament de l'impost, sense perjudici que sigui exigible per via de gestió i inspecció el pagament de tots els deutes per aquest concepte, meritats, liquidats, presentats al cobrament i no prescrits. Aquesta expressió es reflecteix en l'article 9 de

l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora del tribut, que en una redacció anterior, vigent quan el Consell Tributari es pronuncià en els casos precedents, incorporava un apartat 3r pel qual s'establí la impossibilitat de tramitar la transferència, reforma o baixa de vehicles sense acreditar el pagament de tots els deutes meritats i no prescrits per l'impost.

Sense perjudici dels problemes de legalitat i de viabilitat que plantejava l'apartat referit -avui absent en la redacció de l'Ordenança fiscal 1.2- la interpretació que en feia l'oficina gestora de l'Ajuntament agreujava els seus efectes, ja que segons la descripció dels fets continguda en l'escrit de queixa per referència al recurs adjuntat, l'Administració hauria negat al reclamant la facultat legalment reconeguda de satisfer únicament el pagament desitjat, obligant-lo a satisfer amb aquest el d'exercicis anteriors.

La obligatorietat de presentar l'últim rebut de l'impost presentat al cobrament, prevista en l'article 100 de la Llei 39/1988 i 9.2 de l'Ordenança fiscal 1.2, no es preveu en el nostre ordenament com un mitjà que, combinat amb l'article 45.2 del Reglament general de recaptació, faciliti la recaptació de les liquidacions pendents de pagament, fins i tot en cas de disconformitat amb aquestes, com és el present cas. Una interpretació semblant suposa una greu violació de la legalitat vigent i, en última instància, del dret constitucional a pagar lliurement els impostos, que forma part del deure de contribuir establert en l'article 31 de la Constitució i que té la seva manifestació principal en l'anomenat principi d'autonomia dels deutes tributaris, expressament reconegut en l'article 62.1 de la Llei general tributària.

Cinquè.- Cal reconèixer al Sr. A.D.S. la facultat de satisfer únicament l'impost corresponent a l'exercici de 1998, i deixar impagats els exercicis anteriors.

Per tot això,

S'ACORDA

ESTIMAR la queixa formulada, i COMUNICAR aquest acord a l'Institut Municipal d'Hisenda als efectes oportuns.